

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นทักษะสำคัญที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ เพราะการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวันนั้นมีทั้งกระบวนการส่งสาร ได้แก่ การเขียน การพูด และกระบวนการรับสาร ได้แก่ การอ่าน การฟัง การดู ซึ่งต้องมีความสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อการสื่อความหมาย ความคิด ความรู้สึก และโต้ตอบกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ส่งผลให้การติดต่อสื่อสารเกิดประสิทธิภาพสูงสุดและบรรลุตามวัตถุประสงค์

จากความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าว จุดประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จึงมุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษา ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ รักการอ่านแสวงหาความรู้และมีเหตุผล จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ แต่จะสังเกตได้ว่าทักษะทางภาษาทั้งสี่ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนนั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่เราใช้น้อยที่สุด ดังนั้นทักษะการเขียนจึงเป็นเรื่องค่อนข้างยากกว่าทักษะอื่น ๆ เนื่องจากเราไม่ค่อยได้ฝึกฝนกันอย่างเต็มที่ (ดวงใจ ไทยอุบุญ และกวิสรา รัตนกร, 2544, หน้า 73) สอดคล้องกับพูนสุข บุญยสวัสดิ์ (2552, หน้า 184) ที่กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่แตกต่างไปจากทักษะการอ่านและการพูด เพราะการเขียนเป็นกระบวนการส่งสารที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งต้องใช้ความรู้ทางภาษาและประสบการณ์ มาผสมผสานกันเพื่อสื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ รับรู้ความในใจและจุดประสงค์ของผู้เขียน เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดวงใจ ไทยอุบุญ (2550,

หน้า 11-14) กล่าวว่า การเขียนที่มีประสิทธิภาพและทำให้การสื่อสารบรรลุตามวัตถุประสงค์นั้น ผู้เขียนจะต้องเรียนรู้และฝึกฝนอย่างถูกวิธีเพื่อให้เกิดความชำนาญ ถวัลย์ มาศจรัส (2546, หน้า 2) ได้เสนอแนะเพิ่มเติมอีกว่าการเขียนที่ดีนั้นต้องจัดระเบียบความคิดออกมาอย่างเป็นระบบ รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำภาษาไทยในการเขียนได้อย่างถูกต้องชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับกอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 202) กล่าวว่า การเขียนที่ดีต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์เพื่อสื่อให้ผู้รับสารเข้าใจ

การเขียนจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอทั้งจัดระเบียบความคิด รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำให้ถูกต้อง เหมาะสม เพื่อสื่อสารให้ผู้รับเข้าใจ เพราะการเขียนเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นจะต้องเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ซึ่งต้องเริ่มตั้งแต่ทักษะการเขียนขั้นพื้นฐาน คือ การสะกดคำให้ถูกต้อง เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการวางรากฐานการเขียน สามารถนำประโยชน์จากการสะกดคำไปใช้กับวิชาอื่น ๆ ได้ กล่าวคือ ถ้านักเรียนสะกดคำได้ถูกต้อง ก็จะมี ความสามารถในการเขียนด้านอื่น ๆ เพิ่มขึ้น และสามารถเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีขึ้น นั่นหมายความว่า นักเรียนมีพื้นฐานในการเรียนภาษาไทยที่ดีและมั่นคงอันเป็น ประโยชน์ต่อการเรียนในระดับสูง (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2544, หน้า 140) การที่จะ เรียนต่อในระดับที่สูงได้นักเรียนต้องมีพื้นฐานการสะกดคำที่ดีด้วย เนื่องจาก การสะกด คำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างหนึ่งเพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงสามารถเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กสะกดคำไม่ได้เด็กก็จะไม่สามารถ เข้าใจเรื่องราวจากผู้อื่น และแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองไม่ได้ ดังนั้น การสะกดคำให้ถูกต้องจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากในการเขียน (วรรณิ โสมประยูร, 2544, หน้า 156)

ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนครูควรเน้นให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญ ของการสะกดคำให้ถูกต้อง โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้เกิด การเรียนรู้มีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจนนักเรียนเกิดทักษะและความชำนาญผู้วิจัยมี ประสบการณ์ในการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน บ้านบางกะปิ สำนักงานเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร มาเป็นเวลา 6 ปี พบว่า นักเรียน มีปัญหาเรื่อง การสะกดคำไม่ถูกต้อง ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียน

วิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ คำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริวรรณ เยียระยงค์ (2547, หน้า 7) กล่าวว่า นักเรียนขาดทักษะพื้นฐานด้านการสะกดคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาในด้านการสะกดคำผิดในเรื่องของสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ทำให้มีปัญหา ด้านการเรียนภาษาไทย เด็กอ่านไม่ออกและเขียนไม่ถูกเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจซึ่งสาเหตุของการสะกดคำผิด น่าจะเป็นเพราะจำมาจากการใช้ภาษาในสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อภาพยนตร์ โทรทัศน์และ การเลียนแบบภาษาวัยรุ่นที่นิยมเขียนคำพ้องโดยไม่สนใจความหมาย ทำให้การเขียน คำผิด นอกจากนี้อาจมีสาเหตุมาจาก ผิดเพราะการเดา ผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ ในการเขียนคำ ผิดเพราะไม่ทราบความหมาย หรือเข้าใจความหมายผิดและผิดเพราะ เขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน (เกศแก้ว เฟื่องพริ้ง, 2547, หน้า 2) การแก้ไขปัญหาดังกล่าวต้องอาศัยครูเป็นตัวกลาง ควรให้ความสำคัญ สนับสนุนและส่งเสริมทักษะ การสะกดคำ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ คือ ให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง จนเกิดความชำนาญ รวมทั้งปรับปรุงวิธีสอนหรือพัฒนานวัตกรรมต่าง ๆ เพื่อบรรลุตาม แนวทางของหลักสูตรที่มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนให้สูงขึ้น

จากปัญหาดังกล่าว การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การสะกดคำนั้น ได้มีผู้ศึกษาและวิจัย โดยใช้สื่อ วิธีการแก้ไขไว้หลายวิธี เช่น การพัฒนาแผนการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ จากผลการวิจัยนี้ช่วยทำให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีคิด และทราบแนวทางการประสม พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์เป็นคำได้ถูกต้อง (ประวีณา เอ็นดู, 2547) การพัฒนา- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาศัยแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ปิยาภรณ์ สร้อยระย้า, 2547) และการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมการศึกษาและการสอน

ตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สอนโดยใช้เกม การศึกษาสูงกว่านักเรียนที่สอนตามคู่มือครู (ศิริวรรณ เขียวระยงค์, 2547)

จากสภาพสังคมในปัจจุบันที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ครูจึงจำเป็นต้องหาวิธีการสอน เทคนิค และสื่อการสอนที่น่าสนใจ มีความทันสมัย สามารถฝึกได้บ่อยครั้งโดยไม่จำกัดเวลาและตอบสนองศักยภาพของบุคคล ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าบทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะถ่ายทอดเนื้อหาผ่านทางมัลติมีเดีย สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าการเรียนจากสื่อข้อความเพียงอย่างเดียวหรือจากการสอนภายในห้องเรียนที่ครูเน้นการบรรยาย การเรียนโดยใช้บทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) จะช่วยให้นักเรียนสามารถควบคุมการเรียนของตนได้ เพราะได้นำเทคโนโลยี hypermedia มาประยุกต์ใช้เข้าด้วยกัน ซึ่งมีลักษณะเชื่อมโยงข้อมูลในรูปข้อความ ภาพนิ่ง เสียง กราฟิก วิดีโอ ภาพเคลื่อนไหว ออกแบบเพื่อเอื้อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเนื้อหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ (ภุชฉิตา มากแก้ว, 2549, หน้า 2) ซึ่งมีผู้วิจัยทดลองใช้แล้วสามารถพัฒนานักเรียนได้เป็นอย่างดี เช่น การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์วิชาภาษาไทย เรื่องสระลครูปและสระเปลี่ยนรูป ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ปริญานุช แคนดิ, 2546) การพัฒนาแผนการเรียนรู้โดยบทเรียนการ์ตูน เรื่อง คำลักษณนาม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางภาษาไทยเพิ่มขึ้น (รัมภา สืบสำราญ, 2547) การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย เรื่องอักษรนำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 (พิทักษ์ พรหมนิล, 2547) การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับการสอนตามปกติ วิชาภาษาไทยเรื่องการแยกส่วนประกอบของประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์

ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (สุรางค์ พุ่มเจริญวัฒนา, 2549) จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) อาจจะสามารถพัฒนาความสามารถการสะกดคำได้

จากแนวคิดและปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) กับการสอนแบบปกติ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความสามารถสะกดคำสูงขึ้น ช่วยเสริมสร้างทักษะการสะกดคำของนักเรียนให้ประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นแนวทางให้ครูนำไปใช้พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) วิชาภาษาไทย เรื่อง การสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) และวิธีการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning)
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

สมมติฐานของการวิจัย

1. บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) วิชาภาษาไทย เรื่อง การสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) และวิธีการสอน

แบบปกติมีผลสัมฤทธิ์การสะกดคำแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) มีผลสัมฤทธิ์การสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. นักเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติมีผลสัมฤทธิ์การสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบางกะปิ สำนักงานเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 11 ห้องเรียน รวมนักเรียน 482 คน ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างจากการนำคะแนนผลการทดสอบคุณภาพการศึกษา วิชาภาษาไทย ของสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานครของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จากนักเรียนทั้งหมด 11 ห้องเรียน มาหาค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละห้อง นำค่าคะแนนมาวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) พบว่า นักเรียนทั้ง 11 ห้องเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบางกะปิ ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีจับสลากห้องเรียน จำนวน 2 ห้องเรียน จากทั้งหมด 11 ห้องเรียน จากนั้น จับสลากเลือกเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน ที่สอนโดยใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) คือ ห้อง ป. 5/7 และกลุ่มควบคุม 30 คน ที่ใช้วิธีสอนแบบปกติ คือ ห้อง ป. 5/8

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรต้น (independent variable) ได้แก่ การสอนสะกดคำโดยใช้บทเรียน

อีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) และวิธีการสอนแบบปกติ

2. ตัวแปรตาม (dependent variable) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์การสะกดคำ

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยนำคำจากที่มีอยู่ในหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของกรมวิชาการ จำนวน 100 คำ นำมาสร้างบทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) จำนวน 10 ชุด แต่ละชุดมีเนื้อหาไม่ซ้ำกัน ได้แก่

- ชุดที่ 1 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา
- ชุดที่ 2 คำที่ประวิสรรชนีย์
- ชุดที่ 3 คำที่ใช้ ใ - ไ - อัย - อ้า - อัม
- ชุดที่ 4 คำที่ใช้สระลดรูป
- ชุดที่ 5 คำที่ใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียง
- ชุดที่ 6 คำควบกล้ำ
- ชุดที่ 7 คำที่ใช้อักษรนำ
- ชุดที่ 8 คำที่ใช้ รร (ร หัน)
- ชุดที่ 9 คำพ้องเสียง
- ชุดที่ 10 คำที่มีตัวการ์นต์

ระยะเวลาในการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเวลาในการทดลองห้องละ 10 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายเฉพาะของคำที่ใช้ในการวิจัยให้ตรงกัน ผู้วิจัยได้นิยามความหมายของคำต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. การสะกดยคำ หมายถึง การเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดยการันต์ ให้ถูกต้องและได้ความหมายตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542

2. ผลสัมฤทธิ์การสะกดยคำ หมายถึง คะแนนที่นักเรียนสามารถสะกดยคำได้ถูกต้อง ซึ่งได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การสะกดยคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. การสอนโดยใช้บทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่องการสะกดยคำ ที่นำเสนอผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ที่ต้องการ โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในระบบอินเทอร์เน็ต มาออกแบบและจัดการระบบการเรียนการสอน ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้

3.1 แนะนำการเข้ามาใช้งานในระบบ

3.2 ลงทะเบียนเรียน

3.3 ทำแบบทดสอบก่อนเรียน

3.4 เรียนเนื้อหาจากบทเรียนทั้งหมด 10 ชุด

3.5 ทำแบบทดสอบหลังเรียน

4. ประสิทธิภาพของบทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) หมายถึง คุณภาพของบทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ แสดงให้เห็นได้จากการยอมรับประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/E_2) ของบทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) โดยกำหนดไว้คือ 80/80 ซึ่งมีความหมายดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งเป็นค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วยการเรียน จะต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งเป็นค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการวิจัยสิ้นสุด จะต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

5. วิธีการสอนแบบปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผน การจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักการสอนตามคู่มือครูของกรมวิชาการ ซึ่งมี ลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนา อภิปราย ชักถาม ฯลฯ เพื่อสร้างความสนใจและทบทวนพื้นฐานความรู้เดิมให้แก่ นักเรียน

5.2 ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูสอนเนื้อหาด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การอธิบาย เกม อภิปราย ถามตอบ การสาธิต ศึกษาจากใบความรู้ ใบงาน ตามความเหมาะสมของเนื้อหา

5.3 ขั้นสรุปบทเรียน ให้นักเรียนสรุป หรือทั้งครูและนักเรียนช่วยกันสรุป

5.4 ขั้นการวัดผลและประเมินผล วัดจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เช่น การตอบคำถาม การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน การทำแบบฝึกหัด

6. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การสะกดคำ หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งผ่านการหาประสิทธิภาพและความเชื่อมั่นแล้ว ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. บทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) วิชาภาษาไทย เรื่อง การสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนอีเลิร์นนิ่ง (e-Learning) มีผลสัมฤทธิ์ การสะกดคำสูงขึ้น

3. นักเรียนมีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษามากยิ่งขึ้น

4. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย

5. ครูสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นอื่น ๆ ที่สนใจได้แนวทางในการพัฒนา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ

6. ครูที่สนใจสามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น